

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/214/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200540
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7020200540.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: U. U. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, XXX XX M. N., právne zastúpená JUDr. Dušanom Szabóom, advokátom, so sídlom Hlavná 799/63, 077 01 Kráľovský Chlmec, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 23554-2/2017-BA zo dňa 10.04.2017 a rozhodnutia č. 23555-2/2017-BA zo dňa 10.04.2017, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sa/40/2020-54 zo dňa 26.05.2022, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť žalobkyne sa zamietla.

Žalovanej sa náhrada trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 6Sa/40/2020-54 zo dňa 26.05.2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobkyne zo dňa 31.05.2017, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 23554-2/2017 zo dňa 10.04.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie o vrátení poistného“) a rozhodnutia č. 23555-2/2017 zo dňa 10.04.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie o penále“).

2. Rozhodnutím č. 23554-2/2017 zo dňa 10.04.2017 žalovaná zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trebišov č. 700-3910916716-GC04/16 zo dňa 04.10.2016 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie o vrátení poistného“) vo veci žiadosti žalobkyne o vrátenie zaplateného poistného na nemocenské poistenie, starobné poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové poistenie a invalidné poistenie a poistenie do rezervného fondu solidarity (ďalej aj ako „poistné“).

3. Rozhodnutím č. 23555-2/2017-BA zo dňa 10.04.2017 žalovaná zamietla odvolanie a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trebišov č. 700-391093916-GC04/16 zo dňa 06.10.2016 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie o penále“), ktorým bolo žalobkyni predpísané penále za obdobie január až december 2009 a január až jún 2010 v sume 1 727,70 eur.

4. Správny súd poukázal na skutočnosť, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Trebišov č. 700-3910671216-GC04/16 a rozhodnutie č. 700-3910671316-GC04/16 zo dňa 04.08.2016, ktorými vyrubila žalobkyni poistné za obdobie jún 2008 až december 2008 v sume 817,66 eur a poistné za obdobie január 2009 až jún 2010 v sume 1 727,70 eur, v súčte 2 545,36 eur, nie sú už predmetom súdneho preskúmanavacieho konania. Správny súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 6Sa/5/2017-99 zo

dňa 24.10.2018 v tejto časti zastavil konanie podľa § 63 SSP. Správny súd uviedol, že na základe žiadosti žalobkyne bola žalovanou povolená obnova týchto konaní, pretože žalobkyňa dlžné poistné dobrovoľne uhradila 07.07.2016 a 23.08.2016. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Trebišov č.700-3911139017- GC04/17 zo dňa 15.11.2017 pobočka nepredpísala žalobkyňi poistné za obdobie jún 2008 až december 2008 a rozhodnutím Sociálna poisťovňa, pobočka Trebišov č. 11971-1/2008-TV zo dňa 19.03.2018 žalobkyňi nepredpísala poistné za obdobie január 2009 až jún 2010 a obe pôvodné rozhodnutia zo dňa 04.08.2016 zrušila.

5. Správny súd skonštatoval, že podľa žalobkyne bolo poistné zaplatené nedôvodne, resp. bez právneho dôvodu. Podľa žalovanej licencie L1A žalobkyňi zakladala postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby (ďalej len „SZČO“) aj za situácie jej existujúceho zamestnania v právnickej osobe v rovnakej zdravotníckej oblasti, akú upravuje oprávnenie licencie L1A vydaná žalobkyňi. Žalobkyňi tak vznikla povinnosť platiť poistné v rozhodnom období. Táto povinnosť nezanikla, pretože žalobkyňa licenciu L1A v dotknutom období nevrátila Slovenskej lekárskej komore (ďalej len „SLK“) a neoznámila zákonom predpísaným spôsobom žalovanej, že nebude vykonávať činnosť podľa označenej licencie L1A a mať príjmy z takejto činnosti v dotknutom období.

6. Správny súd uviedol, že žalobkyňa žiadala o vrátenie neoprávnene a omylom zaplateného poistného, tvrdiac, že na základe licencie L1A zo dňa 17.08.2005 nevykonávala podnikateľskú činnosť, nemala príjmy a nemala prihlasovaciu ani odhlasovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni. Správny súd sa stotožnil s názorom, že niet dôvodu na vrátenie zaplateného poistného žalobkyňi, ktoré mala povinnosť platiť a teda zaplatenie sumy poistného je založené na právnom dôvode a nie je bezdôvodné. Podľa správneho súdu žalobkyňa mala postavenie SZČO na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej činnosti L1A zo dňa 17.08.2005. Žalovaná, ktorá rozhodnutím č. 23554-2/2017-BA zo dňa 10.04.2007 zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 700-3910916716-GC04/16 zo dňa 04.10.2016 vychádzala zo zistení a skutkových záverov rovnako, ako aj z právneho posúdenia postavenia žalobkyne zhodne s neskorším názorom veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „veľký senát NS SR“).

7. Správny súd k otázke, či žalobkyňa poistné za rozhodné obdobie jún až december 2008 a január 2009 až jún 2010, ktoré Sociálnej poisťovni zaplatila dobrovoľne, zaplatila v súlade so zákonom, skonštatoval, že nejde o zaplatenie bez právneho dôvodu, pretože poistné za predmetné rozhodné obdobie mala žalobkyňa platiť ako držiteľka licencie L1A zo dňa 17.08.2005. Žalobkyňa bola SZČO v zmysle § 3 ods. 4 písm. c/ zákona č. 578/2004 Z. z. a teda mala povinnosť odvádzať poistné vzhľadom na príjmy, ktoré dosiahla alebo mohla dosiahnuť z oprávnenia vyplývajúceho z výkonu svojej samostatnej zdravotníckej praxe na základe licencie LIA/KE/0382/05 zo dňa 17.08.2005.

8. Správny súd vyhodnotil, že pokiaľ ide o postavenie žalobkyne ako SZČO, momentom, kedy začala podnikat' a prevádzkovať zdravotnícke zariadenie ako konateľka právnickej osoby, tak licencia L1A zo dňa 17.08.2005 ju oprávňovala na poskytovanie zdravotníckych služieb pre iné osoby a mohla mať príjem, a význam pre jej status má fakt, že pre vykonávanie činnosti právnickej osoby potrebovala iný typ licencie ako L1A zo dňa 17.08.2005. Vyplýva to z názoru veľkého senátu NS SR, rovnako ako fakt, že oprávnenie poskytovať zdravotnícke služby postačuje na vznik povinnosti poistné odvádzať, rovnako ako fakt, že príjem žalovaná nemá povinnosť zisťovať, pokiaľ ide o sporné obdobie. Správny súd mal za to, že po vydaní rozhodnutia Košického samosprávneho kraja, ktorým povolil činnosť právnickej osobe B., štatutárny orgán žalobkyňa, mala postavenie SZČO s povinnosťou odvádzať poistné aj ako oprávnená podľa licencie L1A zo dňa 17.08.2005.

9. Podľa správneho súdu prvostupňové rozhodnutie vo veci predpisu penále je potom dôvodné, pokiaľ poistné nebolo zaplatené v lehote a sporným bol len názor na vznik povinnosti platiť poistné žalobkyňou. Správny súd už naznačil, že licencia č. L1A/KE/0328/05, zo dňa 17.08.2005, umožnila žalobkyňi vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov, v odbore dermatovenerológia a toto vyhodnotil ako základ jej postavenia SZČO s povinnosťou platenia poistného. Správny súd uviedol, že vychádzal z rozsudku veľkého senátu NS SR sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020.

10. Vo vzťahu k skúmaniu pôvodu príjmov poistencov - lekárov správny súd uviedol, že takúto povinnosť žalovanej nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia zákona o sociálnom poistení. Žalovaná v rámci zisťovania podkladov pre rozhodnutie o vzniku alebo zániku povinného poistenia vychádzala z

oznámenia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky podľa § 233 ods. 6 písm. a) zákona o sociálnom poistení, resp. z výpisu z daňového priznania podľa § 228 ods. 1 a 2 tohto zákona, ktoré zabezpečuje Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie sp. zn. 1Vs/3/2019. Vo vzťahu ku kolízii dvoch názorov, vyjadrených v rozhodnutiach veľkého senátu NS SR, správny súd poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení č. k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11. 2021.

11. Proti tomuto rozsudku správneho súdu včas podala kasačnú sťažnosť žalobkyňa (ďalej aj ako „sťažovateľka“) z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) a f) SSP. Žiadala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutia a vec vráti žalovanej na ďalšie konanie. Ku kasačnej sťažnosti doložila dokument „Upozornenie k licencií na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (licencia L1A)“ a „Oznámenie Sociálnej poisťovne zo dňa 11.06.2008“.

12. Sťažovateľka napadnutému rozsudku vyčíta príliš reštriktívny a formalistický výklad zákona o sociálnom poistení a nerešpektovanie osobitosti lekárskeho povolania, na ktoré tento zákon nereagoval a vyvoláva napätie a neistý právny stav. Odôvodnenie rozsudku nie je v súlade so zákonom o sociálnom poistení ani s ústavou a neodráža materiálnu stránku veci. Vo veci podstaty sporu, ktorým je posúdenie vzniku a zániku povinného nemocenského a dôchodkového poistenia nie je ani v súlade s názorom veľkého senátu NS SR sp. zn. 1Vs/3/2019.

13. Správny súd posúdenie otázky statusu žalobkyne SZČO a otázky vzniku a zániku povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia založil iba na základe textu rozsudku veľkého senátu NS SR sp. zn. 1Vs/3/2019 a nevychádzal z osobitostí postavenia sťažovateľky ako lekára SZČO. Žalovaná a ani správny súd nevykonali navrhované dokazovanie vo vzťahu k posúdeniu príjmov z podnikania všeobecne a zvlášť vo vzťahu k výkonu lekárskej starostlivosti na základe povolenia L1B ani vo vzťahu k licencií L1A. Rozhodnutia žalovanej a napadnutý rozsudok sú poznačené pri výklade a aplikácii predpisov prílišným formalizmom, ktorý nezohľadňuje cieľ právnej úpravy alebo konkrétne okolnosti daného prípadu, v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. I. ÚS 155/2017 a Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1735/07.

14. Sťažovateľka s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/68/2011, sp. zn. 3Sžo/202/2015, sp. zn. 9Sžo/208/2015, sp. zn. 1Sžr/68/2011, čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Odporúčanie CM/REC (2007) Výboru ministrov o dobrej verejnej správe (ďalej len „odporúčanie“) uviedla, že princíp dobrej verejnej správy, princíp viazanosti právom, princíp istoty a princíp transparentnosti nebol zo strany žalovanej uplatnený. Správny súd tento nezákonný postup žalovanej potvrdil, k nevykonaniu dokazovania zo strany správneho súdu sťažovateľka poukázala na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 113/2019.

15. Sťažovateľka namietala, že neboli vyriešené otázky, kedy vzniklo a zaniklo povinné poistenie žalobkyne. Rovnako je potrebné posúdiť okrem vzniku aj zánik SZČO a zánik povinného poistenia po vzniku pracovného pomeru a zodpovedného zástupcu žalobkyne. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé z akej správy daňového úradu, ktorého obdobia a ktorého podnikania sa tieto neoznačené príjmy týkali. Sťažovateľka má za to, že nespĺňala predpoklady pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa licencie L1A a výkon povolania realizovala nepretržite vo vlastnej ambulancii v zdravotníckom povolaní ako odborný lekár. K vydaniu licencií došlo z dôvodu legislatívnej zmeny, ale vtedy už sťažovateľka zdravotnú starostlivosť poskytovala kontinuálne od roku 1996 ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v odbornej ambulancii v neštátnom zariadení. Podľa sťažovateľky samotné získanie licencie (držba oprávnenia) ešte neznamená výkon samostatnej zárobkovej činnosti a vôbec nie vznik a trvanie poistenia. Na základe licencie L1A sa nemohla stať a ani nestala SZČO, lebo nespĺňala ďalšie zákonné podmienky. Pokiaľ ide o licenciu L1A, táto jej bola zo strany SLK vydaná s tým, že táto licencia sama o sebe nezakladá jej držiteľovi oprávnenie na vykonanie činnosti, ale iba pri splnení ďalších predpokladov.

16. Sťažovateľka má za to, že podstatné je, že ak sa lekár disponujúci rôznymi licenciami posudzuje na účely zákona o sociálnom poistení aj podľa poisťovne ako „jedno poistenie“ a nie niekoľko nezávislých poistení, tak z toho jednoznačne a logicky vyplýva, že aj v prípade rôznych oprávnení, povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie odhlásením sa zo systému sociálneho poistenia zanikne.

V prípade sťažovateľky zaniklo ku dňu 31.05.2008, cit. „samozrejme aj vo vzťahu k licenci L1A ako samostatne zárobkovo činnnej fyzickej osoby, ktorá SZČO nie iba podľa žalobkyne z dôvodu nesplnenia niektorých predpokladov a inej prekážky ani nevznikla.“. Sťažovateľka pri odhlásení nešpecifikovala oprávnenie a riadila sa zásadou, že ide o jedno poistenie, keďže iné aktivity ako SZČO ani iné príjmy nemala. Po rokoch však žalovaná špekulatívnou úvahou a reštriktívnym výkladom zákona, bez skúmania ďalších podmienok, dospela k tomu, že odvodovú povinnosť sťažovateľka má, pričom aj na základe rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019 status SZČO na základe licencie L1A nie je bez ďalšieho dôvodom vzniku, resp. trvania povinného poistenia SZČO, je však predpokladom vzniku alebo trvania takého poistenia.

17. Zo zákona vyplýva, že predpokladom vzniku povinného sociálneho poistenia ako SZČO podľa licencie L1A je potrebné kumulatívne splniť dve podmienky: mať platné oprávnenie a mať príjem zo samostatnej zárobkovej činnosti a nie z pracovného pomeru alebo obdobného pracovnoprávneho vzťahu. Sťažovateľka má za to, že hoci licenciu L1A mala, nevyužívala ju a na základe nej jej nevznikol status SZČO ani povinné poistenie, lebo status SZČO už mala na základe povolenia samosprávneho kraja podľa § 11 zákona č. 578/2004 Z.z.

18. Sťažovateľka sa nestotožnila s bodom 34, 36, 37 odôvodnenia, v ktorom správny súd citoval z odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 1Vs/3/2019. Licencia L1A nemá sama o sebe charakter oprávnenia na výkon činnosti podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., keď sama o sebe nezakladá držiteľovi aj možnosť vykonávať licencovanú činnosť, ktorú môže vykonávať až na základe dohody, resp. zmluvy s iným poskytovateľom. Ak sa licencie považujú za jedno poistenie, tak povinné poistenie zaniklo odhlásením SZČO k „01.06.2008“. Povinné poistenie zaniklo z viacerých dôvodov vo vzťahu k držiteľke licencie k „01.06.2008“, napriek tomu, že jej ani nevzniklo z dôvodu absencie ďalších predpokladov. Povinné poistenie zaniklo, lebo sťažovateľka bola držiteľkou licencie L1B a podľa rozhodnutia Košického samosprávneho kraja zo dňa 17.04.2008 bolo obchodnej spoločnosti vydané povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, kde je sťažovateľka určeným odborným zástupcom a od 01.06.2008 vykonáva činnosť lekárskej starostlivosti v pracovnom pomere.

19. Sťažovateľka nesúhlasí ani s bodom 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uviedla, že z ust. § 3, § 5 a § 21 nevyplýva povinnosť podať vyhlásenie a ak by bolo potrebné, o skutočnosti, že ho podala svedčí to, že poistenie bolo odhlásené a dôvod zániku bol daný na vedomie pobočky žalovanej včas, o čom má svedčiť oznámenie pobočky Sociálnej poisťovne Trebišov zo dňa 11.06.2008 o pridelení nového identifikačného čísla zamestnávateľa. Každý iný doklad by svedčil o formalizme.

20. Sťažovateľka uviedla, že povinnosťou žalovanej pri rozhodovaní o vzniku alebo zániku povinného poistenia poistenca - lekára, v zmysle § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý v spojení s § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení je posudzovať príjmy poistenca - lekára osobitne vo vzťahu k licenci L1A a skúmať, či všetky príjmy, vykázané v jeho daňovom priznaní sú aj príjmami lekára považovaného za samostatne zárobkovo činnú osobu v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení.

21. Žalovaná sa k obsahu kasačnej sťažnosti vyjadrila podaním zo dňa 28.11.2022. Sťažovateľka podľa žalovanej neuviedla také námietky k správnosti preskúmaných rozhodnutí, ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie preskúmaného a prvostupňového rozhodnutia. Kasačnému súdu navrhla, aby kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2023, ďalej SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a je prípustná, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a po oboznámení sa so súdnym a administratívnym spisom ako aj sťažnostnými námietkami, ktorými nebol viazaný, zistil, že napadnutý rozsudok je zákonný a preto je potrebné kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť z nasledovných dôvodov:

23. Podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010 samostatne zárobkovo činná osoba podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá má oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu okrem činnosti fyzickej osoby v pracovnom pomere, na ktorej výkon je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu.

24. Podľa § 21 ods. 1 cit. zákona povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniká od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9, a zaniká 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9, ak tento zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 21 ods. 4 písm. b) cit. zákona povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniká vždy samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b) a c) dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. c) odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c).

26. Podľa § 141 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2004, fyzická osoba a právnická osoba, ktoré sú povinné platiť poistné, sú povinné poistné odvádzať, ak tento zákon neustanovuje inak

27. Podľa § 143 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2004 do 31.12.2010, poistné je splatné do ôsmeho dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, za ktorý sa platí poistné, ak tento zákon neustanovuje inak.

28. Podľa § 144 ods. 1 písm. b) cit. zákona v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia o vrátení poistného (21.04.2017) Sociálna poisťovňa je povinná vrátiť poistné, ktoré bolo zaplatené bez právneho dôvodu, fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné alebo jej právnomu nástupcovi do 30 dní doručenia písomnej žiadosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby povinnej odvádzať poistné alebo jej právneho nástupcu.

29. Podľa § 240 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia o predpise penále (21.04.2017) fyzickým osobám a právnickým osobám povinným odvádzať poistné a príspevky na starobné dôchodkové sporenie, ktoré neodviedli poistné a príspevky na starobné dôchodkové sporenie za príslušný kalendárny mesiac včas alebo ich odviedli v nižšej sume, Sociálna poisťovňa predpíše penále vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa splatnosti poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie do dňa, keď bola dlžná suma poukázaná na účet Sociálnej poisťovne v Štátnej pokladnici, zaplatená v hotovosti, zaplatená exekútorovi alebo do dňa začatia kontroly, ak tento zákon neustanovuje inak.

30. Podľa § 198 ods. 1 cit. zákona ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je organizačná zložka Sociálnej poisťovne takýmto rozhodnutím viazaná; inak si organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

31. Podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“) zdravotnícke povolanie sa vykonáva na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10).

32. Podľa § 10 ods. 1 cit. zákona samostatnú zdravotnícku prax môžu vykonávať zdravotnícki pracovníci v povolani lekárske, zubný lekár, sestra, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ a masér. Na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 68 ods. 1 písm. a/).

33. Podľa § 10 ods. 2 cit. zákona samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 je poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení.

34. Predmetom kasačného konania je posúdenie správnosti rozhodnutia správneho súdu, ktorý sa po preskúmaní zákonnosti rozhodnutí žalovanej, ktorými potvrdila rozhodnutie o nevyhovení žiadosti sťažovateľky o vrátenie zaplateného poistného a rozhodnutie o predpise penále, stotožnil so záverom žalovanej, že poistné nebolo sťažovateľkou zaplatené bez právneho dôvodu a že predpis penále bol dôvodný.

35. Najvyšší správny súd má z obsahu súdneho spisu, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej za preukázané:

- Sťažovateľka sa žiadosťou, doručenou prvostupňovému správnomu orgánu dňa 14.09.2016, domáhala vrátenia uhradeného poistného v celkovej výške 2 545,36 eur, ktoré uhradila na základe predbežného a neoficiálneho oznámenia výsledkov kontroly odvodu poistného a príspevkov do sociálneho poistenia.

- Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím o vrátení poistného č. 700-3910916716-GC04/16 zo dňa 04.10.2016 žiadosti nevyhovela z dôvodu, že sťažovateľka mala postavenie SZČO na základe licencie L1A zo dňa 17.08.2005 a SLK rozhodla o jej zrušení ku dňu 23.01.2016 rozhodnutím zo dňa 08.12.2015. S poukazom na ust. § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení uviedol sumy príjmu na posudzovanie vzniku a zániku povinného poistenia SZČO v rokoch 2007, 2008 a 2009. Uviedol tiež údaje z Daňového riaditeľstva o príjme sťažovateľky za rok 2007 a 2008, v ktorých bol príjem vyšší ako zákonom ustanovená hranica, za rok 2009 nebolo daňové priznanie predložené.

- Následne na odvolanie žalobkyne bolo vydané preskúmané rozhodnutie o vrátení poistného. Žalovaná z výpisu z obchodného registra zistila, že sťažovateľka bola spoločníčkou a konateľkou obchodnej spoločnosti v období od 20.02.2008 do 28.12.2016, ktorej predmetom činnosti je prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia: ambulancie na základe povolenia Košického samosprávneho kraja z roku 2008. Prvostupňový správny orgán prijal od sťažovateľky dňa 02.08.2008 registračný list - odhlášku SZČO s dátumom zániku poistenia dňa 31.05.2008. SLK vydala dňa 17.08.2005 sťažovateľke licenciu č. L1A/KE/0382/05 a sťažovateľka bola oprávnená vykonávať samostatnú zdravotnícku prax od 13.09.2005. Žalovaná uviedla, že ak SZČO - lekár má platnú licenciu L1A, bez ohľadu na to, či ju aktívne využíva a v rozhodujúcom období má príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti vyšší, ako je zákonom stanovená hranica, tejto SZČO - lekárovi povinné sociálne poistenie vzniká, resp. pokračuje. Žalovaná uviedla údaje z Daňového riaditeľstva o príjmoch sťažovateľky z podnikania a porovnala ich so zákonom ustanovenou hranicou príjmu, skonštatovala, že v roku 2006, 2007 a 2008 mala sťažovateľka príjem vyšší ako bola zákonom ustanovená hranica a v roku 2009 daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby nepodala. Poukázala na ust. § 21 ods.4 písm. zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.10.2010. Skonštatovala, že ukončenie SZČO dňom 31.05.2008 musí byť na účely zániku sociálneho poistenia podložené zrušením oprávnení v celom rozsahu. Keďže sťažovateľka bola aj po 31.05.2008 držiteľkou licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe č. L1A/KE/0382/05, mala oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, t. j. nesplnila všetky zákonné podmienky zániku povinného sociálneho poistenia. Povinné sociálne poistenie sťažovateľke zaniklo v súlade s § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení až dňa 30.06.2010, keďže za rok 2009 nedosiahla vyšší príjem z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti ako 12-násobok zákonom ustanoveného minimálneho vymeriavacieho základu. Skonštatovala, že v čase predloženia odhlášky sťažovateľky ku dňu 31.05.2008 prvostupňový správny orgán nemal vedomosť o tom, že jej k deklarovanej dátumu zániku poistenia nezanikli všetky oprávnenia na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu. Licenciu L1A v danom čase nepredložila a prvostupňovému správnomu orgánu ju doložila až na základe jeho výzvy zo dňa 06.06.2016. Sťažovateľka doplatila poistné dňa 07.07.2016 a 23.08.2016. Žalovaná uzatvorila, že sťažovateľka bola povinná za obdobie od 01.01.2008 do 30.06.2010 platiť a odvádzať poistné, teda poistné za obdobie jún 2008 až jún 2010 nebolo zaplatené bez právneho dôvodu.

- Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím o penále predpísala sťažovateľke penále za obdobie január až december 2009 a január až jún 2010 vo výške 1 727,70 eur, vypočítané z dlžnej sumy poistného a príspevkov. Neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia je príloha, v ktorej je rozpísané poistné a príspevky za jednotlivé mesiace, zaplatené po splatnosti, v celkovej výške 1 727,70 eur a k tomu prislúchajúce predpísané penále, výšku penále 0,05%, dátum splatnosti a dátum zaplataenia poistného a príspevkov. V odôvodnení rozhodnutia poukázala na zákonnú povinnosť fyzickej osoby platiť a odvádzať poistné a príspevky. Skonštatovala, že sťažovateľka ako SZČO ich v jednotlivých mesiacoch roku 2009 a 2010 neodviedla včas.

- Následne na odvolanie žalobkyne žalovaná vydala preskúmané rozhodnutie o penále. Uviedla, že v odvolacom konaní bolo preukázané, že sťažovateľka odviedla poistné po zákonom ustanovenej lehote, penále bolo vypočítané vo výške 0,05% z dlžnej sumy poistného za každý deň omeškania odo dňa

splatnosti poistného do dňa zaplatenia. Prvostupňový správny orgán predpísal sťažovateľke penále správne a v súlade so zákonom o sociálnom poistení. Poukázala pritom na všetky skutkové zistenia a právne závery, ako boli uvedené v preskúmanom rozhodnutí o vrátení poistného. Skutočnosť, že sťažovateľka dlžné poistné zaplatila v plnej výške, nie je možné pri predpísaní penále zohľadniť. Na výpočet má rozhodujúci vplyv výška poistného zaplateného po dátume splatnosti, dátum splatnosti poistného, dátum zaplatenia poistného a zistený počet dní omeškania.

- Proti uvedeným rozhodnutiam sťažovateľka podala správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach, ktorý v poradí prvým rozsudkom č. k. 6Sa/5/2017-99 zo dňa 24. októbra 2018 zrušil tu preskúmané rozhodnutia žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie (výrok I.). V časti žaloby, ktorá sa týkala prieskumu rozhodnutí žalovanej o predpise poistného, správny súd konanie zastavil (výrok II.) z dôvodu podľa § 63 SSP. Žalobkyni správny súd priznal voči žalovanej právo na úplnú náhradu trov konania (výrok III.)

- Žalovaná podala proti uvedenému rozsudku kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol kasačný súd rozsudkom sp. zn. 7Sžsk/40/2019 tak, že ho v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku I. a III., zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

- Následne správny súd napadnutým rozsudkom zo dňa 26.05.2022 správnu žalobu zamietol.

36. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti a dospel k zhodnému záveru ako správny súd. Kasačný súd nezistil dôvody, pre ktoré by sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku a nejavia sa ako arbitrárne, ale dávajú zrozumiteľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu odpoveď na zásadné právne otázky.

37. Kasačný súd sa v prvom rade zamerl na otázku postavenia sťažovateľky SZČO, ktorá má zásadný vplyv na jej povinnosť odvádzať poistné a teda je relevantná aj pre posúdenie, či k úhrade poistného žalovanej došlo bez právneho dôvodu a následne, či bolo sťažovateľke oprávnené predpísané penále za oneskorený odvod poistného. Je potrebné zdôrazniť, že otázkou postavenia lekára ako SZČO sa zaoberal veľký senát NS SR v rozsudku zo dňa 24.11.2020 sp. zn. 1Vs/3/2019, ktorým bolo prekonané jeho skoršie rozhodnutie sp. zn. 1Vs/1/2019. Rozhodnutie veľkého senátu NS SR sp. zn. 1Vs/3/2019 prešlo i testom ústavnosti (ústavná sťažnosť bola Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá uznesením sp. zn. IV. ÚS 610/2021 zo dňa 30.11.2021). Kasačný súd nemá dôvod odchyliť sa od relevantných právnych záverov v ňom obsiahnutých, že je iba na vôli lekára, či popri žiadosti o vydanie licencie L1B, požiada aj o vydanie licencie L1A, a či sa rozhodne využiť obe licencie a poskytovať zdravotnú starostlivosť na základe oboch licencií. Držba licencie L1B ani vstup jej držiteľa do pracovného pomeru s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia nemá žiaden vplyv na právo držiteľa licencie L1A naďalej vykonávať samostatnú zdravotnícku prax. Vzhľadom na uvedené držiteľ licencie L1A má postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010. Povinnosťou Sociálnej poisťovne pri posudzovaní otázky vzniku alebo zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, nie je posudzovať príjmy lekára výlučne vo vzťahu k licencií L1A a nie je povinná skúmať, či všetky príjmy vykázané v jeho daňovom priznaní v príslušnom zdaňovacom období sú príjmami lekára považovaného za SZČO podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov), ide vždy o príjem SZČO a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c/ alebo aj podľa § 5 písm. a), príp. písm. b) alebo d/) zákona o sociálnom poistení v znení platnom do 31.12.2010. Rozhodnutie veľkého senátu NS SR je pre súdy záväzné.

38. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľka v spornom období (od júna 2008 do decembra 2010) spĺňala podmienky pre status SZČO podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010, pretože mala oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 578/2004 Z. z., upravujúci podmienky pre výkon zdravotníckeho povolania na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z.), a to až do 23.01.2016, kedy jej bola licencia L1A/KE/0382/05 zrušená. Zároveň v rozhodnom období (rok 2006, 2007 a 2008) dosiahla príjem z podnikania, ktorý prevyšoval zákonom ustanovenú hranicu, čím boli splnené podmienky pre vznik povinného nemocenského poistenia a dôchodkového

poistenia podľa § 14 ods. 1 písm. b) a § 15 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v roku 2008. Nebol tak žiaden dôvod, aby jej povinné poistenie zaniklo ku dňu 31.05.2008 vznikom pracovného pomeru sťažovateľky. Argument, z ktorého tento záver žalobkyňa vyvodzovala, totiž že na výkon tohto pracovného pomeru licenciu L1A nepotrebovala, je bezpredmetný. Hoci na výkon pracovného pomeru licenciu L1A nepotrebovala, nič jej nebránilo mimo výkonu pracovného pomeru túto licenciu využívať a vykonávať navyše aj samostatnú zdravotnícku prax. Podanie odhlášky má len deklaratórny účinok a samo osebe nie je hmotnoprávnym dôvodom pre zánik povinných poistení, rovnako ako rozhodnutie Košického samosprávneho kraja, ktorým bolo žalobkyni zrušené povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v ambulancii. Žalovaná si teda predbežnú právnu otázku ohľadom trvania a zániku povinných poistení sťažovateľky vyhodnotila správne.

39. Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch rozhodla v súlade so zákonom o sociálnom poistení, keď nevyhovela žiadosti sťažovateľky o vrátenie zaplateného poistného za obdobie od júna 2008 do decembra 2010, keďže v tomto období jej postavenie ako SZČO nezaniklo a na základe dosiahnutého príjmu jej vznikla povinnosť odvádzať poistné. Zo strany sťažovateľky sa tak nejednalo o plnenie bez právneho dôvodu podľa § 144 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení, keďže sťažovateľka tým len vyrovnala poistné za obdobie od júna 2008 do decembra 2010, ktoré včas neodviedla. Správne orgány neopomenuli primárne posúdiť predbežnú otázku statusu sťažovateľky a existenciu jej povinnosti odvádzať poistné a po správnom vyhodnotení tejto pre vec podstatnej skutočnosti rozhodli správne aj v merite veci.

40. V súlade so zákonom o sociálnom poistení boli vydané aj rozhodnutia vo veci predpisu penále, ktoré vzniklo oneskorením plnenia povinnosti sťažovateľky odvádzať poistné, pričom správne orgány sa v odôvodnení rozhodnutí vysporiadali najprv s otázkou, či sťažovateľka túto povinnosť mala a z akých dôvodov. Penále za obdobie január až december 2009 a obdobie január až jún 2010 bolo predpísané vo výške 0,05% z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa splatnosti až do dňa poukázania na účet Sociálnej poisťovne, pričom neprekročilo výšku poistného za toto obdobie.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené sa kasačný súd nemohol stotožniť s námietkami sťažovateľky a s jej posudzovaním statusu držiteľa licencie L1A ako SZČO, s jej názorom na posudzovanie príjmov z podnikania a nemožnosti výkonu činnosti jednou osobou na základe rôznych licencií súbežne, keďže sťažovateľka vo svojej argumentácii zjavne vychádzala z prekonaného rozsudku veľkého senátu NS SR sp. zn. 1SVs/1/2019 a popierala právne závery, vyplývajúce z rozsudku sp. zn. 1SVs/3/2019, ktorý prešiel kontrolou ústavnosti a na ktorého právne závery kasačný súd poukázal vyššie.

42. K námietke sťažovateľky, že na základe licencie L1A činnosť nevykonávala a teda nedosahovala z nej príjem, kasačný súd uvádza, že žalovaná nebola povinná vo vzťahu k sťažovateľkým príjmom uvedeným v daňovom priznaní skúmať, z čoho konkrétne plynuli príjmy, ktoré sama sťažovateľka vykázala v daňovom priznaní ako príjmy z podnikania. Rozhodujúcim pre posúdenie otázky trvania povinného poistenia bolo, že v príslušnom období sťažovateľka dosiahla zdaniteľné príjmy v kvalifikovanej výške a licenciu L1A bola aj v tomto období stále aktívna. Pokiaľ sa sťažovateľka domnieva, že využívanie licencií sa vzájomne vylučuje, kasačný súd uvádza, licenciu L1A nie je žiadnym spôsobom viazaná na povinnosť držby licencie L1B alebo L1C, súčasne držba licencie L1A nevylučuje, aby lekár bol držiteľom aj licencií L1B a L1C a je na vôli držiteľa týchto licencií, či ich bude využívať. Tento názor je plne v súlade s názorom vysloveným v rozsudku veľkého senátu sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020. Kasačný súd preto tieto sťažovateľské námietky vyhodnotil ako nedôvodnú.

43. Ako nedôvodnú vyhodnotil kasačný súd námietku sťažovateľky, že nebola vyriešená otázka, kedy vzniklo a kedy zaniklo povinné poistenie. Kasačný súd konštatuje, že v tu prejednávanych veciach Sociálna poisťovňa nerozhodovala o vzniku, zmene alebo zániku povinného poistenia. Sociálna poisťovňa ako predbežnú otázku skúmala status sťažovateľky ako držiteľky licencie L1A a existenciu jej povinnosti odvádzať poistné, pričom zistila, že k zániku povinných poistení sťažovateľky došlo podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení dňa 30.06.2010, keď nedosiahla kvalifikovanú hranicu príjmu z podnikania za rok 2009. Skutočnosť, že sťažovateľka minimálne do 31.05.2008 bola SZČO a mala odvodovú povinnosť nebola v tomto konaní sporná, preto nebolo dôvodné zisťovať kedy a na základe akého právneho úkonu k tejto skutočnosti došlo. V tomto ohľade bolo rozhodné, že k 31.05.2008 sťažovateľke povinné poistenia trvali a trvali aj po tomto dni.

44. Za dôvodnú nie je možné považovať ani námietku sťažovateľky o porušení jej práv v administratívnom konaní, keďže právo vyjadriť sa k veci (resp. možnosť uplatňovať ďalšie svoje procesné práva) mala možnosť realizovať v odvolacích (administratívnych konaniach) o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu pobočky, čo aj využila. Je treba podotknúť, že zákon č. 461/2003 Z. z. neukladá Sociálnej poisťovni povinnosť pred vydaním rozhodnutia dať možnosť vyjadriť sa účastníkovi k zabezpečeným podkladom, prípadne navrhnúť ich doplnenie, a takáto povinnosť by ani nemala praktický význam, pretože všetky skutkovo a právne relevantné otázky sú predmetom z iniciatívy účastníka konania vyvolaného opravného konania. Okrem toho žalobkyňa nesporne disponovala informáciou, že licencia L1A jej nebola zrušená a zostala v platnosti, čo ju oprávňovalo na možnosť jej využívania a takisto si bola vedomá údajov, ktoré sama uviedla v daňovom priznaní, čo boli dva základné momenty pre rozhodnutie Sociálnej poisťovne.

45. K námietke sťažovateľky vzťahujúcej sa k otázke právnej istoty v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov a rozhodnutím správneho súdu, kasačný súd uvádza, že podľa čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov v spojení s § 5 ods. 1 SSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. O otázkach, ktoré sú predmetom tohto konania, urobil právne závery veľký senát NS SR rozsudkom z 24.11.2020, sp. zn. 1Vs/3/2019, ktorý je pre senáty najvyššieho správneho súdu záväzný (§ 466 ods. 3 SSP) a ktorý je podkladom pre ustálenie rozhodovacej praxe v totožných otázkach. Ak teda žalovaná či správny súd formulovali svoje právne názory so zreteľom naň, nemohlo dôjsť k porušeniu princípu právnej istoty v danej veci.

46. Kasačný súd dodáva, že v právnom štáte - a v duchu všeobecného princípu spravodlivosti - nie je možné očakávať zvýhodnenie vo forme nevzniku povinností na základe či už neznalosti práva (sťažovateľka sa domnievala, že jej status SZČO sa neviaže na trvanie licencie L1A, ale na povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia) alebo akéhokoľvek iného opomenutia. Princíp právnej istoty a spravodlivosti v práve sociálneho zabezpečenia znamená, že je potrebné zabezpečiť, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (pozri sp. zn. 9Sžsk/16/2018).

47. K námietke sťažovateľky, že povinné poistenia je zanikli v zmysle § 21 ods. 4 zákona o sociálnom poistení vznikom pracovného pomeru, sťažovateľka opomína dikciu tohto ustanovenia, podľa ktorej je podmienkou tohto zániku podanie vyhlásenia, že nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby. Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že zákon o sociálnom poistení v znení do 31.12.2010 nevyžaduje podanie vyhlásenia, kasačný súd poukazuje na doslovné znenie ust. § 21 ods. 4 písm. b) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.10.2010 a konštatuje, že pokiaľ má byť uvedené ustanovenie uplatnené vo vzťahu k licenci L1A, muselo by byť naplnené v plnom rozsahu, t. j. vrátane podania vyhlásenia sťažovateľkou, že nevykonáva činnosť SZČO na základe tejto licencie. Za takého vyhlásenie nemožno považovať registračný list - odhlášku z poistenia ku dňu 31.05.2008, ktorej dôvodom podania bolo zrušenie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia a ktorá sa preto mohla vzťahovať len na toto povolenie. Kasačný súd považuje uvedené námietky sťažovateľky za účelové.

48. Pokiaľ sťažovateľka vyčítala správne mu súdu príliš formalistický, reštriktívny výklad zákona o sociálnom poistení a nerešpektovanie osobitosti lekárskeho povolania, kasačný súd konštatuje, že právne závery správneho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku sú v súlade s právnymi závermi, vyplývajúcimi z rozsudku 1Vs/3/2019, ktorý prešiel kontrolou ústavnosti a ktorý posudzoval vznik a zánik povinných poistení osobitnej skupiny poistencov - lekárov. K nevykonaniu dokazovania zo strany správneho súdu kasačný súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by v priebehu správneho súdneho konania sťažovateľka navrhla vykonanie nejakých dôkazov. Kasačný súd dopĺňa, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či riadne zistil vo veci skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi,

ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V tomto ohľade žalovanej nemožno vyčítať žiadne pochybenie; skutkový stav bol zistený riadne, komplexne a nebol dôvod na jeho doplnenie.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil kasačný súd sťažnostné námietky sťažovateľky ako plne nedôvodné, pričom sám nezistil dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku, preto bolo potrebné kasačnú sťažnosť zamietnuť podľa § 461 SSP.

50. O náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanej bolo rozhodnuté podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že žalovanej, hoci bola v konaní úspešná a má právo na náhradu trov kasačného konania, súd náhradu trov nepriznal, pretože neboli splnené podmienky § 168. Žalobkyňa ako neúspešná účastníčka nemá právo na náhradu trov kasačného konania (§ 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a contrario).

51. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.